

Madárról aláhulló, még össze nem vérzett

*„Picture me and then you start watching,
Watching forever”*

(Ian Curtis)

Míg hazafelé tartott, nálam fiatalabb, szemmel láthatóan turista lányokkal és középkorú idegenvezetőjünkkel utazott együtt. Én erről nem tudok, mert igazán már csak az elválásunk után ült ki az arcára, de minden, amit korábban önkezével vesztegetett el a fiatalságából, minden bohóság és könnyedség, vidámság és vak, feltétel nélküli, cinizmusmentes bizalom, amit sokáig úgy hitt, már örökre elszalasztott a kamaszkor végetértével, s amit tőlem ez idáig lassan, de biztosan gyűlő cseppekben kapott vissza, ezen az estén egyszerre mind megtalálta. Hazaérve arra gondolt, hogyan volna mód megköszönnie a szüleimnek, amiért ilyen lettem, amiért ilyennek hagytak lenni, mert, ezen járt épp az esze, hogy ez azért nemcsak az én érdemem és nem is csak a körülményeké, neki meg most hirtelenjében nincs kinek hálálkodnia. Azért, hogy például mindig ott a kezem a combján, ahogy mellettem ül, mikor csak szükség van rá, s ezzel mindazt a hiányt, amit oly sokáig (mások segítségével) maga okozott magának, úgy tartom kívülről ezzel a mindennél egyszerűbb, nekem legtöbbször, annyira természetes, fel sem tűnő, apró rutinmozdulattal, mint egy sebtiben bekalapált léken a deszkák a hajóbelsőt elárasztani igyekvő, mázsás nyomású víztömeget. Gyereknak, s öregnek egészen sokat, de fiatalnak, épp annyi idősnek, amennyi a kora, olyan ritkán látom, s olyankor sem teljesen. Ezért is sajnálta, hogy épp ekkor nem mentem ott vele az utcán, bár ha ott vagyok, nyilván igyekezte volna (több-kevesebb sikerrel) leplezni, hogy valójában minden koravénsége és azzal együtt járó infantilizmusa mellett azért fiatal is ő és önfeledt, hülye

és kamasz is, legalább belül és titokban, legalább ilyen esőillatú, szerelmes, esti hazautak erejéig. De legfőképp, miközben eddigi, s jó eséllyel hátralevő élete is nem kevés gonddal terhelt, ezen a lélegzetvételnyi estén mégis olyan gondtalan, mint egy röptében eltalált madárról aláhulló, még össze nem vérzett tollpihe. Pedig igazán semmiség volt, ami történt, nem volt ma semmi különös, ezt mondaná, ha nem épp az én nevemben próbálna gondolkodni. Ilyesmiken törte a fejét, míg elnézte, de meg sem figyelte rendszeren a mindenféle turistalányokat a metrón és dekoltázsaikat, a lábuk ívét és szempillasuhintásaikat, pont ezekkel a szavakkal gondolta ezt, hogy őket konkrétan le sem szarva rám gondolt, míg a Joy Division utolsó dalát hallgatta végtelenítve, valami olyasmiről, hogy a szerelem örökkön növekszik, ahogy a buszról még lehajoltam, ő meg még párszor letről magához húzott, ahogy azt találgattuk, az ajtó most épp melyikünk fejét csukná oda, ha nem volna még valamennyi kis időnk az indulásig, ahogy ott álltam, hátul csöppet szétzilált hajjal, mert mindig kibontja a kontyom, mikor cirógatja a nyakam, de ha ma nem szólok neki erről, magától észre sem veszi, táskámban egy befőttesüvegnyi uborkával és vigyorgok rá, mint egy kislány, akinek virág való a hajába, ahogy arra gondolok, hogy míg távolodik, én végig utána bámulozok az ablakból, bármily nevetséges is, tenyeremet az üveghez érintve, ahogy, bár ezt már nem látom, mégis tudom, hogy úgy vigyáz hazafelé menet magára is, ahogy rám is akar – és ahogy elképzelem, hogy ő milyennek képzelhet épp, miközben verset ír, talán épp rólam, míg valami szentimentális számot dúdolgathat magában, örökkön és örökké tárgykörben, életkorának pont megfelelő bohósággal.

Semmi sem változott

Semmi sem változott.

Nem lett üresebb a tél hajnali ég,
csak rózsaszínszerű és fehéres.
Te meg a már rég elfogyott
türelmedet fogyasztod tovább,
egy ideje már a jövődből, előlegbe.
És hogy a jó dolgok
terelnék el folyton a figyelmed
valami végérvényes, miközben persze
nem is létező sorsszerűség felől,
vagy netán pont hogy fordítva,
teljesen lényegtelen.

Egyenesített háttal bambulsz,
mint ügyetlen hadvezér,
aki még győztes csatáiban is rendre veszítve
nyer,
ahogy átnézel a durcás füstként szálldogáló,
jelenednél gyorsabban telő
maradék jövőn, hunyorogva,
mint hozzákeveredett, szennyező anyagon
egykor tiszta vízben.

Ma nem oldható meg semmi,
és már időtlenül régóta ugyanaz a nap van,
vizelned kell, leginkább csak emlékeztetésül,
hogy a hátad mögött,
egy gangról nyíló szobában,
mikor belépsz
(már igencsak ideje volna),
majd türelmet és megértést várnak.

Épp ilyen lehet rossz embernek lenni,
hanyag és türelmetlen társnak,
repedő cipőtalpnak és felhős,
csípősen hideg nyárnak,
épp ilyen lehet, mert épp ilyen is vagy.

A tiéddel párhuzamosan,
de jóval kevésbé megcsappant tartalékokból
telnek
az irántad kuporgatott türelmi idők is,
használhatatlanul,
tengeren hanyódók kevéske, maradék
édesvizeként.

Mozdulatlanságod alatt már működni
készek
az akaratuk ellenére tétova izmok,
mint egy határozott és komoly ember
eszközei.
Mégis, sosincs annyi idő egyetlen kialvatlan
hajnalban,
hogy egyszer s mindenkorra
megtanulhassák,
megjegyezhessek a minden baj közé
tömködött,
majd végtelenné eszkábált gondolkodási
idők rutinját,
melyekkel az életed nagyobbik fele telik,
valami folyton köztes állapotban,
ami leginkább csak mindenféle dolgaidd
negligálására jó.

Melyekben régen gyerekfejjel hozott, felnőtt
döntéseid,
most pedig kicsinyesnek ható,
de érett bizonytalanságaid születnek,
s ahol mindig akad újabb
és újabb utolsó fél-egy perc, amikor már
kéne,
de még mindig nem tudni,
hogy a következő pillanatban,
meg azután majd mi lesz.